

Ansvar. Det var altsaa, hvad jeg kunde have at bemærke ved Vndringsforslagene Nr. 17 og 18. Endelig har jeg under Nr. 23 stillet et Vndringsforslag til § 5, der gaar i den samme Retning, som jeg nys har antydet. Dette Vndringsforslag har dog mest Hensyn til Statsgarantien. Jeg har allerede nævnet, at jeg ikke nærer nogen Betænkelse ved at lade Staten overtage Garantien, men jeg kan paa den anden Side ikke mislignende, — og det hviler jo ogsaa Lovforslaget paa — at Forholdene kunne udvikle sig saaledes, at det bliver nødvendigt for Staten at skrive ind og standse Kreditforeningens fremtidige Virksomhed. Lovforslagets § 5 omtaler i saa Henseende to Tilfælde. Det ene er, naar der et enkelt Aar er udfikret mere end 1 pCt. af Interessenterne til Fyldestgjørelse af det solidariske Ansvar — da kan Regjeringen tage under Overveielse, om den eventuelt vil standse den fremtidige Virksomhed — og det andet er, at § 5 bestemmer, at dette ubetinget „bør“, hvilket jeg forstaar som „skal“, blive Tilfældet, naar dette har fortsat sig gjennem tre paa hinanden følgende Aar; men udenfor disse Tilfælde ligger der jo adskillige andre, som kunne frembyde en ligesaa præker Stilling for Kreditforeningen som de to, der nævnes i § 5. Jeg kan nemlig tænke mig, at Kreditforeningen i en længere Aarrække f. Ex. har maattet udfikre eller skullet udfikre $\frac{7}{8}$ pCt. hvert eneste Aar, og jeg kan tænke mig, at Kreditforeningen ikke har set sig istand til at refundere Statskassen de Tilskud, som Staten i Henshold til den givne Garanti maa give til Hændehaverne af Kreditforeningsobligationerne. Jeg forstaar nemlig Statsgarantien saaledes, at Hændehaverne af Kreditforeningsobligationerne ubetinget have Krav paa at faae halvaarligt 2 pCt. af deres Obligationers Paalydende. Kan Kreditforeningen altsaa ikke af sine egne Midler præstere dette, træder Staten til og maa udrede Beløbet. Men det er jo en Selvfølge, at i det Dieblit, Staten saaledes i Henshold til den givne Garanti maa bidrage til Forrentningen af Kreditforeningens Gjæld, indtræder det solidariske Ansvar for Interessenterne, og saa vil der til næste Regnskabsaar af Interessenterne være at udfikre saa meget, som er nødvendigt for at dække Statens Forskud. Jeg antager, at det Fornødne i den Henseende med Nødvendighed maa optages i Statutterne, men jeg ser ikke, at Loven, som den nu foreligger, giver Regjeringen tilstrækkelige Midler til at fikre Staten for, at Kreditforeningens Bestyrelse virkelig ogsaa foretager den fornødne Udfikring hos de solidarisk ansvarlige Interessenter, og iltige at den anvender de oppebaarne Midler til det Diemed, hvori de ere udfikrede, nemlig til Dækning af Statens Forskud. Jeg kan tænke mig, at en Kreditforening saaledes kunde med denne Lov, som den nu foreligger, bestaa i en Række af Aar, at Staten i en Række af Aar tilfikre til de halv-

aarlige Terminer, og at Kreditforeningens Bestyrelse ikke meldte sig med Refusion i saa Henseende. Dette kan hidrøre fra to Grunde, dels af den Grund, at Kreditforeningens Bestyrelse, skjøndt den oppebaar Beløbene, ikke udbetalte dem til Staten, — det er dog Noget, som jeg vil anse for det mindst Sandsynlige —, og dels af den Grund, at Kreditforeningens Interessenter ikke faae sig istand til at udrede de Bidrag, som ere nødvendige til Dækning af Statens Forskud. Nu mener jeg vel, at fordi dette hændte et eller to Aar, vilde det ikke være nogen tilstrækkelig Grund for Regjeringen til at standse Kreditforeningens Virksomhed, men naar det trak sig ud over flere Aar, forekommer det mig, at man nødvendigvis maa give Regjeringen Bemyndigelse til ogsaa i dette Tilfælde at standse Kreditforeningens Virksomhed. Det Vndringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 23, siger altsaa ikke, at Kreditforeningens Virksomhed nødvendigvis skal standses i dette Tilfælde, men giver Regjeringen en Bemyndigelse til, naar det Tilfælde er indtraadt, at den i tre Aar har ydet et Tilskud til Kreditforeningens Kreditorer til Udbetaling af de halvaarlige Renter, uden at have erholdt Refusion i saa Henseende, at standse Kreditforeningens fremtidige Virksomhed, idet jeg vil anse det for et fyldestgjørende Bevis for, at dens Status ikke er af den Natur, at den bør fortsætte sin Virksomhed. I det jeg altsaa skal indskrænke mig til med disse Bemærkninger at begrunde de Vndringsforslag, som jeg har stillet, maa jeg gjentage, at jeg har stillet dem af varm Interesse for at faae noget Godt og Brugbart ud af nærværende Lovforslag, og jeg sætter saa megen Pris paa dette Lovforslag; hvorvidt jeg vil fastholde navnlig det sidste Vndringsforslag, vil jeg lade være afhængigt af den Stilling, som den ærede Minister maatte indtage ligeoverfor dette. Jeg hylder i det Hele ogsaa ved denne Lov den Grundsætning, at, kan jeg ikke opnaa Alt, hvad jeg anser for at være det Rette, kan jeg ogsaa nøies med noget Mindre og jeg kan rolig finde mig i, naar jeg har anført mine Betænkelse ved et og andet Punkt, og Heltallet af dette Things ærede Medlemmer finder disse Betænkelse mindre begrundede, de derfor ikke blive tagne til Følge.

Solstein-Solsteinborg: De Vndringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, ere i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling. Jeg behøver derfor ikke her at gjentage, hvad jeg dengang tror at have præciseret fuldkommen tilstrækkeligt, nemlig, at jeg ikke er nogen Modstander af det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker kun at bringe det i en saa god og, om jeg tør bruge Ordet, saa ren Form, at det bliver friet for de Mangler, der i